

On moj je imel dvoje otrok od svoje žene: sinar in
hčer. Žena mu umreje, otroka nista imela snatere
oči. Nj se o drugič sjev in dobila sta hudo budo mat-
ko - pisano mater, katere nij mogla videti prejšnje žene
otrok. Gato reče enkrat svojemu moju: "odpravi mi
svoje rajnice žene sva otroka od hiše, jaz jim ne ma-
lem videti." Moj je bil žalosten, ali svoji ženi se nij
upal vstati jati se. Reče babi: "odpravi živeja, jutri
pojdem s fantom in dekletom v hosto in tam jim
pustim." Pisana mati napravi o tolbo živeja,
Kuhar in sadja, moj drugo jutro tolbo speti in
reče svojima otrokoma: "pojdiva z menoj, o hosto
gremo rudiče jagode brat, sgeuj kurit in deroa de-
kat." Fant in deklica se očieta primeta in sta prao
vesela, da smeta iti jagode brat, sgeuj kurit in
deroa dekat.

Šli so nstri v hosto, od jutra, dokler je solnce
visoko stalo. Nj je vesel en čas mega pollej dru-
zega, ker sta bila že hladna, in je solze ob roko bi-
del. Ko so šli že daleč pridli, ustavijo se in sgeuj žv-
kurijo. Moj dva otrokoma iz tolbe jesti, kuhik dero ja-
ma nauce in reče: "pri ognji stajata, kurita, jaz
pojdem nazaj, kadez sedem za mater dero nase-
kat." Pollej v gostčavo odide in se pride reč nazaj.

Sedeta dolgo in dolgo pri ognji. Ko se paštro-
ri mrač in černa noč, začeta očieta klicati, ker je
bilo obek strah otkov, ki so okolo po hosti tulili.
Ali očieta nij nazaj. Ngeuj jima pogasne. Stajata
in gresta očieta iskat. Nikoli nikjer ga nij bilo
in oglasil se nij. Volk jih je vjel, "reče deklica
in sva jškata. Fant porече: "jaz splezau na
to le visoko dero, in kjel ugledam luč, tam je
naša hiša." Splezau na visoko dero in vidi na
levi luč. Na levo veje z drevesa vejo, in na
desno stran gresta pollej sva, daleč, naprejin naprej.

Prideta do velike hiše, ki je na samoti v
sredi gozda stala, a nij bila domaća hiša. Stata so
bila na stečaj odprta in kar nstri gresta. Nkonega
človeka nij bilo nikjer videti, na miji pa je bilo
napravljeno gospodskih jedi za dva stala človeka.
To je nauce bly dal, "rečeta, predsedariu pojesta,
kat je bilo. Ko sta se najela, pogleda fant po hiši
in najde pri peči velik meč. Stalo se je pa na

Tunc miči tako: „Kogar dedel hotel posekati, tega posekal.“
To je dobro, pravi, ta so garolke in garbojnik.
Marta ni holi več ne dede, sedaj dedu jaz gospodar, ti
dedel gospodinja. „No tako govorita, prida stara žena
v hišo. Hudo se strasi. „Kaj sta prišla, in kane, stoka
držja?“ zapise. „Zgodila se je in vane svo prišla;
seeta je volk zgl in domu ne ova "reeta bati. " Jaz pa
vaju ne morem čez noč ineti "re baba, " sine zahaja
sedem ajdoskih razbojnikov - proglavco. " "Skrijte naji
v kaktus kot, jutri pojdeva pesti domu."

Tako dolgo sta prosila, da se ju je stara baba smilila, in ja skrila za peč pod desha. Taut je pa zgl
tist meč sedaj, na katerem se je zapisano bralo: „Kogar
dedel hotel posekati, tega posekal.“

Ka je majst sedla in prišla je v hišo sedem
ajdoskih razbojnikov. Prinesli so veliko ubitih ljudi,
veliko zlata, in so sedli okolo mize. Najstarejši, kateri
je bil karamdasa, pokliče staro baba in jej reče: „baba,
ti si v naši hiši skrila dva kresčena človeka; če ju ne
daš in ne, pokajet, namemo ti tvoje glave in tvojo gla-
vo.“ Baba je rekla: „Tunc garboj, za desho sem jaz
skrila, smilila se mi, sta sta mlada.“ Razbojniki bati
glavo satekajo.

Pitum parjolečjo fantu in dekleta iz za deshe
izpod peči in reko: „vidva po kresčeni kres smrdita,
sada dva morata mreti.“ Taut in deklet začeta prositi,
v nič ne pomaga. Soliko da jima puste, naj se namnest
pripravita. Jdaj pa fant skrij svoj meč iz za deshe po-
tegne ter poseka karamdasa in vse razbojnike. Kogar
zade, ne more se več giniti. - No so bili ajdoski
razbojniki vsi pobiti, zavleče jih v temno kauru kotu
pod zemljo, kauru so razbojniki nosili glave in trupla
tistih, katere so pobijali. Brata krikrat zaklene in
ključ splavi na svojo tlo, na golo, da bi ga žio člo-
vek v roke ne dobil.

Isak dan rodi s svojimi mečmi po gozdu in
nosi domu, kar dobi. Nu je bil gospodar, sestra pa
gospodinja, in dobro se jima je godilo.

Jden snih razbojnikov, katere je bil v temno
kauru zavlekel, pa sij bil dobro zadel. Zlaman se in
eklat, no brata nij bilo doma, skryi lico sestro
gorci, prosil je obzila za svojo rano, voden in jidi;
in naj hudejše bratu nikar ne pove, da je še živ. Se
razbojnik je bil tako lepi mlad, da se je sstri smilil.
Mala mu je obzila, nosila mu je naravno jed in pi-
jače, in kadar brata nij bilo doma, hodila je gorci z
njim, tako da ga je začela rajša ineti, nego svojega brata.

Mladici razbojnik je zmesom prosil, rajnu odpri, da bi iz svoje ječe prišel, sjo
seboj ožej, in da bode lepoma svetu prujin frujor. "Kakor bi ti odperla, ker moj
brat Ključ rosi na svojemu tetu in mi ga niholi v roki ne da." Mladici
razbojnik je reče: "leži in reci svojemu bratu; hater, jaz sem našel
solue in sem da bodeu zdrava, samob, ako mi Kala, gollega mleka psi-
nest izpod diže volčice. Vdoku se volči berlogi, in volčevje ga raztega, ka-
der pojde volčico mlet. Li ga potlej poisteti in mrtva mu ključ vzame. Neke o-
postajo leži in reče bratu kakor jo je bil mladici razbojnik naučil. Brat opazi
svoj meč in gre precej dolino sestrji zdrava iskat. Sam je imela volčica mladič
v berlogu. Mladič poseka, staro samob z mečem pretepe, in vidi munijsko-
la, lehko jo je pomolzel in domu peljal. Sestra mleka nij pila, mupak pa
postalo ga je izlila in rekla, da je zdrava. Volčica je pa pri hiši stala, v kotu
ležala in je bratu privajena bila, kakor pes.

Kader brata zopet nij bilo od doma, proč sestra mlademu razbojniku
clanij ključa dobila. "Kaj brat je tak, da ga nobena diža zver ne prime. Ključa
pa od sebe ne da." Razbojnik je reče: "lepa moja mlada, leži o drugič o-
postajo in reče: bratec, jaz sem se dolj solua in sem da bodeu samob zdrava,
ako bi mi Kala prišel plač gollega medvedjega mleka. Zopet brat pojde,
medvedko samob plijene, in reče mu, da jo bode domu molpel. Tlač
svoje oblačilo sliče in ključ od sebe da; ti pa njega o meč skrij in ključ hito vjemi
in priteci meni odpet." Sestra tako stoji, kakor jo je razbojnik naučil, brat pri-
pelje medvedko, a oblačila od sebe ne da, tunc medvedko obliču pomol-
je. Medvedka se hiši privadi in leži o drugi kot.

"Zopet nijsem ključa dobila," pravi volčica mlademu razbojniku.
On pa je reče: "se o tvoj leži, zdau leži in reče bratu: bratec,
jaz sem tako solua, da ne morem ni sobi ni tibi skuhati. Skuhaj
mi ti armišovega cveta, da me ozdravi. Tu kader bode brat
pred pejo stal, tlač se sliče, in ti meč skrij in ključ me
vzemi, pa meni priteci odpet."

Lu zares brate tako reče. Kader je brat pred pejo stal, in
ga svojo sestro armišove cvet kuhaj, bil se je zares slekel. Sestra je sla,
meč skila, ključ vzela in mlademu razbojniku brata odperla. Ko je
brat svoji sestrji pijačo dajal, pal je mladi razbojnik naj z velikim
nožem, da di ga zaklal. Kadar di bil brat umojen, ker je bil njega meč
skrit, ali volčica, katera je bila v enem kotu, skoči in vzeje razbojnika
na tla. Sestra se za svojega mladega razbojnika in za sbo
zboji ter se z drugim nožem v brata zalet. Ali medvedka
plave iz drugega kota ter sestro na tla vzeje.

Brat reče: "tergajte diže zver! Načeha me je za-
padila, oče, me je o hosti pustil in sestra in a razbojnika
lajša kot lastnega brata." Volčica raztega razbojnika,
medvedka sestro, brat je pa posacta sel o svojemu me-
ču in se nij dal dvigniti jumahov.